

førte om, hvorfra Ordren under forandrede Forhold skulde komme; det er klart, at Ordren nok vil komme, selv om den ærede Rigsdagsmand ikke kan indsee, hvorfra den skal komme. Det maa kun være mig tilladt i den Anledning at fortælle en lille Begivenhed, som vedrører det Slot, der stod paa samme Sted som det, hvori vi nu sidde; da Slottet i 1794 brændte, fortæller vor største Digter, at han stod udenfor og hørte da Slotsforvalteren sige til de paa Slotspladsen forsamlede Matroser, der løbde rede til at slukke og vedde: I maae ikke komme ind, der er ingen „Ordre“ kommet; men idet han talte, sloge Luerne ud af Vinduerne, og en af Matroserne sagde da til Forvalteren: „Der kan Du see Ordren!“ — En saadan Ordre om Ubredelsen af vor Andeel til Fællesudgiften kommer ogsaa nok til os, dersom det er nødvendigt; det er ligegyldigt, om vi teorifere om, hvorfra den skal komme; den kommer nok.

Jeg skal nu gaae over til Helsingørs Havn, og jeg gjør det med et godt Haab. Jeg troer, at det sidste Foredrag, vi hørte af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), var i den Grad slaaende for, at vi burde gaae til det Endringsforslag, der er stillet af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 5te Valgkreds (Eckardt), at ikke Noget, der vilde tale for det, kunde gjøre det paa en mere slaaende Maade. Det er klart, at den ærede Rigsdagsmand ganske forlod de to Ting, der tidligere udgjorde hans Hovedbetænkkeligheder imod Forslaget; dette staaer aldeles tydeligt for mig, som jeg haaber det staaer for ethvert Medlem af det høie Thing; den ærede Rigsdagsmand følte sig i den Grad overbeviist, at han endog var tilbgielig til at hælde over til den af mig fremsatte Mening; thi ellers havde den ærede Rigsdagsmand sandselig ikke saa let forladt Striden, men søgt at føre den videre og svække de Grunde, jeg anførte imod ham. Men det var der i hans Udtalelse ikke Spor af; tværtimod, det Punkt, som han havde holdt sig til forrige Gang, da han havde Ordet, forlod han pludselig og tog noget Andet som Hovedpunkt, idet han sagde: Nu er Sagen ikke mere den, at vi Intet faae til Amortisation; nei, Ulykken er, at vi selv skulle

bygge; Ulykken ligger deri, at det bliver Leiemaal, det er Sagen. Lad os allsaa blive der ved og være enige om, at dersom det lykkes at bevise den ærede Rigsdagsmand, at han tager fejl, saa vil han være den Første til at stemme for det af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 5te Valgkreds (Eckardt) stillede Endringsforslag; — og jeg er overbeviist om, at saaledes vil det skee. Hvad er det allsaa, den ærede Rigsdagsmand siger? Han siger for det Første: Vi binde ikke Actieselskabet ved Leiemaal, og dernæst: Vi have ikke derved saadanne Udsigter for Fremtiden, som vi have, hvis vi gaae den anden Vej. Men det Modsatte er netop Tilfældet, idet vi kunne sætte Leiemaal for et saa langt Antal Aar, som man med Rimelighed kan binde for. Lad os dernæst tænke os, hvad man udsætter sig for ved et saadant Leiemaal, som man ikke ogsaa udsætter sig for ved den anden Ordning af Forholdet. For det Første kunde det jo skee, at der ikke svarede Leie, og hvad vilde saa deraf følge? Saa gif man naturligviis hen og solgte Materiellet og tog sig betalt i det Pant, man havde i de 30,000 Rdlrs. Værdi; man vilde være stillet accurat paa samme Maade, naar man havde laant Actieselskabet Pengene, og det ikke betalte Renten. Den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at naar vi havde bundet de Paagældende ved Leiemaal istedetfor ved Laan, saa havde vi strengt taget ikke Ret til at pante i Mere end det, de stlybte paa Leien, men jeg siger: Jo, vi kunne pante i lige saa Meget for resterende Leie som for resterende Rente. Naar den ærede Rigsdagsmand iøvrigt gjorde den Bemærkning, at vi dog ikke faae Mere end Leien, saa siger jeg: Vi skulle heller ikke have Mere, og hvis vi laante dem Penge, skulle vi ved Udpantning heller ikke have Mere end Renten; vi ere aldeles eens stillede i begge Tilfælde. I det ene Tilfælde, naar vi ikke faae Leien, sælge vi Betingen og gjøre os betalt i den og give Selskabet det Overskydende; i det andet Tilfælde, naar vi ikke faae Renten af Laanet, sælge vi Overbygningen, tage os Renten betalt og give ligesom før det Overskydende til Selskabet; vi ere, som sagt, eens stillede i begge Tilfælde. Nu komme vi til den sidste Forudsætning, og flere eksisterer der